

den Henseende have vi ogsaa ment ikke at burde følge Sparekassekommissionen, naar den har foreslaaet, at de af mig omtalte Undersøgelser paa Stedet skulde foregaa med en periodisk Regelmæssighed; det er det ikke forekommet os nødvendigt at foreslaa. En Følge af denne vor Betragtning af Sagen er, at vi have ment, at det i Loven burde fastsættes, at Sparekasserne skulle yde et aarligt Bidrag til Dækning af Udgifterne ved det ansøgte Kontor. Det er et høist ubetydeligt Bidrag, som der vil være fornødent; vi have ment, at et Bidrag af $\frac{1}{10}$ pro mille vilde være fuldkomment tilstrækkeligt, og det vil f. Ex. for en Sparekasse med en indestaende Kapital af 1 Million Kroner kun beløbe 100 Kr. om Aaret. Udvalgets ærede Mindretal har ment, at det hele Spørgsmaal om Oprettelsen af et Kontor og om Udredelsen af Udgifter dertil burde udstydes af denne Lov og henvises til Finansloven, men dette er ikke forekommet Flertallet at være rigtigt og naturligt. De fornødne Overveielser i den Henseende staa i en naturlig Forbindelse med denne Lov, og at udfylde dem her og derved fremkalde en fornøjet Overveielse deraf i Finansudvalget synes os ikke at være naturligt. — Med Hensyn til Vindringsforslaget under Nr. 32 skal jeg bemærke, at dette kun gaar ud paa at gjøre den Forandring i Lovforslagets Bestemmelser, at, medens Lovforslaget fastsætter, at, naar en Sparekasse ophører med sin Virksomhed, tilkommer det Indenrigsministeren at tage Bestemmelse om, hvorledes det mulig tilfedevarende Overbud skal anvendes, har Udvalget ment, at Afgjørelsen kun for det Tilfælde skulde forbeholdes Indenrigsministeren, hvor Intet derom er foreskrevet i Vedtægten. Jeg kommer dernæst til § 7. I det Væsentlige er Udvalgets Flertals Forslag kun en Redaktionsændring af Paragrafen. Det afviger i reel Henseende kun forjaavidt deraf, at, medens det i Lovforslaget kun gaafe i Almindelighed siges, at Indenrigsministeren ved Stabskæstelsen af Vedtægterne for de Sparekasseseafdelinger, der bestaa ved forskellige Banker, skal kunne indrømme saadanne Lempelser i Lovens Forskrifter, som maatte findes hensigtsmæssige, har Udvalgets Flertal ment, at det vilde være hensigtsmæssigt udtrykkelig at undtage fra Indenrigsministerens Myndighed i saa Henseende Bestemmelsen i Lovens § 2c. angaaende Renten. Man har forment, at der ingen Banffkelighed vilde være ved at underkaste Sparekasseseafdelingerne i de omtalte Banker den samme Rentebestemmelse, som de øvrige Sparekasser ere undergivne. Derimod har Udvalgets Flertal ganske vist været af den samme Mening som Lovforslaget i den Henseende, at det paa ingen Maade gif an uden videre at slaa en Streg, saaledes som Mindretallet vil, over de Privilegier, der nu engang ere givne forskellige nu bestaaende Banker til at have Sparekasseseafdelinger. Det vil for disse Instituter være af ikke ringe Betydning,

og det kunde maasse virke forstyrrende, ja ødelæggende, for adskillige af dem, hvis de skulde nedlægge deres Sparekasseseafdelinger. Paa den anden Side er det efter vor Mening ikke til at indse, hvad Skade der vilde kunne ske derved, at disse Sparekasseseafdelinger ikke fremtidig kunne oprettes. Vi ere af den Formening, at for Fremtiden bør ingen Bank, som ikke hidtil har gjort det, kunne pryde sig med Navnet af Sparekasse og paa den Maade søge at staffe sig Indskud, men hvad de enkelte Banker, som allerede nu have Sparekasseseafdelinger, angaar, forekommer det os, at den særegne Stilling, hvori disse Banker staa, ikke kunde være Nogens Kundskab unddragen. Enhver maa tilskrive sig selv, hvis han ikke veed, at disse Banker ikke ere undergivne de almindelige Regler for Sparekasser, ikke ere undergivne de almindelige Kontrolbestemmelser, og han maa altsaa tilskrive sig selv, hvis han ikke bestomindre ved Navnet Sparekasse skulde blive loffet til at gjøre Indskud deri. Jeg skjønner ikke, at der er nogen Grund til at berøve dem det Privilegium, de saaledes hidtil have haft. Man kan jo ikke forhindre Folk fra, naar de ville betro dem deres Penge, da at betro dem dem, og det bør man ikke heller forhindre. Det blev igaar bemærket af en æret Taler (Bloug), at det forekom ham, at en af de største Banffkeligheder ved denne Lov var at skjelne mellem Banker og Sparekasser. Ja, det giver jeg ham Ret i, det er overmaade vanffkeligt. Disse Forretninger gaa ind i hinanden, men jeg ser ikke, at Ulykken er saa stor. Jeg ser ikke, hvad Skade der er derved. Det kan jo ikke være vor Mening, at vi overhovedet ville forhindre Folk fra at anbringe deres Penge, hvor de have Lyft, og paa de Steder, som indgive dem Tillid. Det kan ingenlunde være vor Opgave, men vor Mening maa være den, at vi ville, at de Instituter, der give sig Navn af Sparekasser og træde op paa saadan Maade, at de derved give Folk i Almindelighed den Forestilling, at de med Sikkerhed kunne betro deres Penge til dem, ere undergivne et saadant Tilfyn, at man med nogen Høie virkelig kan yde dem en saadan Tillid. Det er det, som skal være Lovens Mening. Men derimod at forhindre Andre, det være private Mænd eller Banker, fra at modtage Penge fra Folk, naar de have Lyft til at betro dem dem, kan formentlig ikke være Lovens Opgave. Jeg kommer herved tillige til at gjøre en anden Bemærkning med Hensyn til, hvad den samme ærede Taler, jeg sigtede til, yttrede. Med Hensyn til, at der skulde være Trang til en Banklov, nævnte han forskellige Punkter, som han mente, en saadan Banklov passende kunde angaa. Ja, ganske vist vil en Banklov, hvis en saadan skulde blive given, komme til at omfatte blandt Andet disse af den ærede Taler nævnte Punkter. Det er saadanne, som findes behandlede blandt Andet i den tydske Banklov, som imidlertid ikke forhindrede alle de Ulykker og alle de Kalamiteter,